

majd a XXI. században fog kiderülni. De hol lesz már akkor az a nagymama!
És akár én is!

Mert ugyanis, mint említettem, rövidesen nagyapa leszek, és hát ahogy magamat ismerem, bele fogok segíteni a nagymama oldalán — és kizárólagos irányításával — az unoka nevelésébe. Hogy mire próbálok nevelni és hogy ez a nevelés hat-e rá egyáltalán — az is csak a jövő évszázadban fog realizálódni. Én ezt már nem tudom megfigyelni. Őszintén sajnálom, de eleve belenyugszom. Viszont az unokákról megint eszembe jutott valami. Azt írják a statisztikusok, hogy egyre kevesebb az unoka. Hogy tudományosan fogalmazzak: csökkenő tendenciát mutat az eleven termelőeszközök újratermelésének folyamata. Viszont igen sok a nagymama. A természet rendje valahogyan megfordult, és ez nem jó dolog. Lesznek nagymamák, akiknek nem jut unoka. Unoka nélküli nagymamák? Bolond világ! Unokákat a nagymamáknak! — szívesen kiadnám ezt a jelszót, s ha a jelszó okosan és szívósan elterjedne, én is szívesebben nyugodnék bele az idő múlásába, mert tudnám, hogy munkánknak — amibe, valljuk be, kezdünk olykor belefáradni — lesznek folytatói a XXI., sőt a következő századokban is.

Belenyugodni az idő múlásába? Még hozzá szívesen? Nehéz kérdés — mindenesetre tudomásul kell venni egy igen-igen bölcs mondást. Ötven után majd hatvan közeledik, és ezt a magyar így fejezi ki, belenyugodva bölcs derűvel az élet rendjébe: *hatvan felé, hazafelé*. Nos, ezután már az következik. S ha nem tehetünk, ne is tegyünk ellene semmit. Telik az idő, múlik az esztendő. Jönnek, már kezdenek jönni az unokák: lássunk hozzá a nevelésükhöz. Hátha majd lesz, aki szeretettel megemleget bennünket odaát, a XXI. században.

KÁROLYI AMY

A kiterített Virius

Generalié festménye

*Égő gyertyákkal körültűzdelve.
A késdobáló kése remeg így
a körüldobált feje körül.
Szemén kendő, szeme helyett talpa
mered ránk skurcban.
Hús réten hever a halott.
Mellette kakas kapirgál:
gyertyafényben jobban látja,
hol a kukac, lárva, cserebogár.*